ipsas. q hac opioe D. Thom. Arg. 1. qndo unu signu p alio substituit prius scat signu, cuius lo ponitr, qm rem ab ipso scatam: sd uoces substituunt p coptibus: go prius scat Comptus, dind res. Rx explando mai, qndo signu scat unu miante alio, et accipit uim scandi a signo p q substituit, tunc prius scat ipsum signu; uoces uo n accipiunt uim scandi a Comptibus sd ab impositioe uolus, neq scant rem miante Comptu sd sol cputantr ab hoibus tam ad scandu comptus obtiuos, qm frates.

Arg. 2. uox e animi nuntius, siue interpres, sd interpres prius refert ubo illius, quem interptatr, qm rem ipsam: go uox prius scat Comptus, qm res. Rx dist. min. prius scat ubo prioritate intentiois, cond prioritate executionis neg min. qa li interpres in intentioe prius uelit mente aperire, tn prioritte executiois curat explore res.

Non dsunt aliq RR, q docent uocem scare Comptum n ex instituto, sd natr. Sd 2a. qa uox aeqte fuit imposita ad scandu Comptus ac res, qa n hes maiore conexioem natem c Comptibus, qm c rebus, qa ex eo uox, he, scat et declarat Comptum hois, qa hei impositioe ad scandu rem ipsam, nempe hoe, qa n dari maior pportio intr uocem, et Comptu, qm intr rem, et ipsam uocem: go utrumq scat ex instituto.

Sectio 3a

Qmo scriptura uoces et res scet!

Supponendu e quaoem n pcedere d scripturis hieroglificis, qles st ni arimetici, qs uulgo ciphras apellamus, qa certu e huiusmi scripturas sol scare res, et n uoces. agimus go d scriptura, q Characteribus componitr ug hac Roma.

(De hac igir Quar 1o V scriptura scet tam rem, qm uocem? Rx affie c D. August. lib. 15 d Trinit. Alberto Magno, Boetio, CC. et aliis, qs citat seq-

turq Soar. l. nö 358. P. qd duo reperiuntr in uoce scripta, scäo rei, et scäo ipsius uocis; qd ostenditr, qa q legit linguam latinam, aliqndo uenit in cognoem rei, aliqndo uö ipa solius uocis, ut pët in Monialibus q recitant, et n̄ itlligunt.

Quær. 2 Vin scriptura dëtr uca, an duplex impositio ad scandum uoce et rerum? R. dari ucam impositioem, q 1rio et in recto scät rem, 2rio et in oblig uocem. P. qa in uoce dätr ucä impositio, q 1rio scät rem, et 2rio compttu. gö et in scriptura dabitr ucä impositio, q 1rio scabit rem et 2rio uocem. firm. 1o. qa ead aö dnominat agens, et effum pductum. firm. 2. qa ead ubicäo dnominat subhim ubicatum, et spatium, cui correspondet, et sic d aliis exeplis: gö sitr ead scriptura scabit rem, et extendetr ad uocem p ead impositioem.

Opposita sria ē cois apud Ill. Pell. d. 11. s. 1. nö 8. rei discentit Soar. l. nö 346. p qbus Arg. 1. scäo uocis, et rei, ē separabilis in scriptura, qd ostenditr in hac uoce blitri q sine impositioe scät solam uocem malem, sitn imponatr ad aliqd scandum, scabit ipsam rem: gö duplex dätr impositio in scriptura altera ad scandum rem, altera ad explandum uocem. R. nos hic n̄ loq d scriptura, q n̄ fit more huius ut ē illa scriptura blitri, sd tantu agimus d scriptura q inseruit ad explandum comertium humanū, q̄lis ē scriptura scatiua.

Arg. 2. scäo, q dätr in scriptura conflatr ex scaoē charaterū partium, qē dirsa a scöe rei: gö in scriptura duplex dätr impositio. R. ad aīs illam impositioem scripturæ conflari qd ex scöe rei, et charaterū ipsius uocis, s rem scät in recto, et 1rio, uocem uö in oblig et 2rio sicut ipsa uox p aduersarios scät rem 1rio et 2rio comptu, tt res, et comptus sint qd dirsum. gö sicut ucä impositio in uoce extenditr ad rem, et comptum, ita ēt ucä impositio in scriptura extendetr ad rem, et ad uocem.

Arri in log. d. 13 nö 26. asserit qd dari ucam impositioē in scriptura, sd hanc imiē scaē uocem, et miē ac 2rio scaē rem: p hac

oppiõe. Arg. 1. Scriptura imẽ scãt sot illud, qd pcipit q illam legit: sed q legit scripturã, qm n̄ itligit pcipit sot uoces: gõ scriptura sot uoces scãt imẽ, et n̄ rem. Rx 1. neg. mai. qa q audit grecum loquentẽ, et n̄ itligit; percipit imẽ sot uoces mates, et n̄ rem scatam, et tñ iuxta ipsu tales uoces imẽ scãnt rem: gõ etsi q legit et n̄ itligit scripturam pcipiat sot uoces tñ scriptura imẽ ipsas res scabit. Rent aliq2 ad min. illum, q legit scripturam, qm n̄ itligit, n̄ dici pfecte legere, quemadmum Citacus n̄ dir pfẽ loq., qa n̄ loqtr more huĩo, et aiõ scandi.

Arg. 2 q legit hanc uocem scriptam blitri sot pcipit uocem, q uõ legit hanc uocem Brachara, pcipit uocem et rem scatam: gõ scriptura scãt rem mediante uoce. Rx neg. Cons. qa et silr, q audit hanc uocem blitri, sot pcipit uocem, et n̄ scatum; q uõ audit uocem Brachara pcipit uocem, et scãtu: et tñ uox plata imẽ scãt rem: gõ et scriptura rem imẽ scabit.

Arg. 3. essiã Signi consistit in scõe: gõ si scão uocis, et scripturae ẽ una tantu, unu tantu erit Signu. Rx neg. Cons. qa lz impositio sit una tantu duplex tñ resultat Signu, et rão huius ẽ, qa Signu n̄ sot dicit impositionem, ut fõam, sd et Subtum ipsius impositionis, ut mãm: et sicut duplex mã 9 ead fõa constituit duplex compositum, ita et duplex mã 9 ead impositiõe constituit duplex signu.

Cot. 1. Scripturam 1rio et directe scare rem, et n̄ uocem; qa qndo lego aliqm epistulam: qd 1rio attendo scire ex ipsa epistola ẽ res scãta, v.g. psperã amici ualitudo, et 2rio attendo ad uoces in ipsa epistula exaratas.

Cot 2. uocem, et scripturam conuenire 1o in eo qd uoces dua scant, nempe conceptum, et rem, et silr scriptura scãt duo i. uocem et rem, pterea conueniunt in eo qd eãdem uoces, qm scruã p rebus tantu supponunt, qs doctrinalr scant; q n. aliqd loqtr, l scribit, 1rio intendit captare rem scatam p uoce l scripturam, in eo n̄ sot differt scrura a uoce, qa haec tantu inseruit psentibus, illa uõ et absentibus.

Sectio 4ª

Vtrum conceptus, et uoces sint id apud oẽs?

Quær. 1. V conceptus d se heant uim scandi id apud oẽs. Rx coiẽr affiẽ et P. qª conceptus st signa natlia, et essiales imagines repntatiuæ suoru obtorum 3 qbus heñt essialem conexioem, sd imagẽs ubiq repntant id; gõ conceptus id apud oẽs scant.

Aduẽ tn conceptus ñ dici eosd apud oẽs, eo qd oẽs efforment æqlem conceptum d eadre; qa rusticus efingit conceptum Lunæ instar magni catini; Mathematicus uõ peritus effiat maiore conceptum d magnitudẽ Lunæ. dicuntur igĩr conceptus iid apud oẽs, eo qd ex sua intrinciã nã heant uim scandi id ubicunq ponantr, p accens uõ exit qd deẽ aliqd impedimentu, t ignoriã ex pẽ concipientis obtum.

Quær. 2. V uoces scent id apud oẽs, hoc ẽ, V sint signa natlia. Rx nẽge 3 sñã coĩ. P. qa uoces scant dpendenter a uolũte houm, ut pẽt: gõ st signa ex instituto, et ñ natlia, ac p consẽs ñ heñt uim scandi id apud oẽs

Arg. 1. locutio ẽ hominũ natlis; gõ ñ ẽ ex instituto

Rx dist. ans locutio ẽ houm natlis p ut natl opponitr supnatli, conc p ut natl opponitr ex instituto, et qad scoem neg. an. t. uum qd ẽ, qd soli hoĩ natli competat loqui et 3 articulare uoces aiõ scandi, sd scarẽ hoc, t illud p uoces ptinetr mera impoẽ houm, ut ipsa spirientia docet, qa qlibet natio utitr diutis uocabulis ad explandu ordẽs verò.

Arg. 2. risus natlr scat lætitiam, et gemitus dolorẽ; et sic d aliis uocibus: gõ sãl aliq uoces scant res natlr. Rx tales uoces ñ ẽe pprias, et huno moie p latas, et in tantu scarẽ lætitiã, t dolorẽ in qntu st effẽs na-

tes, tristitiæ, ł gaudii, et tunc nullam hent impositioēm.

Arg. 3. voces Adami, et Evæ scabant natr. qd ostenditr; qa n̄ dabatur ulla voltas aiis, q̄ adiutaret has voces ad scandū ex instituto: ḡo sal istæ voces scabant natr. Rx neg. aiis, et ad ꝓbaōe illius dico has voces scaē ex insto dinō, qm scoēm Deus infudit primis parentib9; ḡo pēt. Adamus n. iuxta Sacram paginam, imposuit nomina cunctis animantibus, q̄ illorū naāi ad uiuum explabant.

Arg. 4. mutus aliqndo prupit in voces, ut refertr de Atij Croesi filio, sd hic sermo fuit natis, qa a nullo, illum Atis deviceerat: ḡo tte. Rx talem hoēm fuisse qdam mutum, n̄ uō surdum, ac pind ddiscisse talem sermonē, qa tt ois surdus a natalitate sit mutus, tn̄ n̄ ois mutus ē surdus.

Aliní ddiuces Naā satis hominib9 se ꝓuidam exhibuisse, ꝓbendo illis aliqs voces, q̄ tamqm effus natr scant, ut risus, et gemitus, et sil ꝓstando discursum illi, et libertem voltl, ut possint eligere voces ad scandū ex instituto qmcumq rem.

Sectio. 5.

Nomen, & Vbum sint Signa ex Instito?

Hæc qstio ē valde ꝯtroversa intr Ros. alii n. afirāt nomē, et Vbum ēē signa ex instituto, si sumantr spificatiue, eē uō signa natia, si reduplicatiue concidetr; alii uō docent absē semꝑ ēē Signa natia. alii tand media via gradiuntr, asserentes ēē signa natia sil, et ex instituto, natia roē impositiois q̄ ē aiis voltis hens natem conexioē ꝯ suo ꝯtto scato. ex instituto roē voltis q̄ libere imponitr, et pendet a volte hoiū.

Ego tand absē iudico nomē, et vbum semꝑ ēē signa ex instituto sive spifiue, sive reduplicatiue sumantr. Ꝓ. qa tt vox reduplicatiue consideretr cum impositioē, adhuc ista impositio pendet a volte hoiū, et ex ead volte

conjungitr ɔ uoce: gō adhuc uox scat ex instituto, ɔ hac tn̄ distinctioē, qd uox sine illa reduplicoē scāt ex instituto congēr: cum illa uō reduplicaoē scāt ex instituto essiatr, qa n̄ sequtr, qd eē illud, qd ē essiale absē sit natle: ut pet in oib9 artefactis, q reduplicatiue sumpta st essialia, et tn̄ n̄ st natia, qa queniunt ab arte.

Firm. qa illa reduplicaō sōt facit qd sit d essiā illud qd antea absē d essiā n̄ erat, ut pēt in hac reduplicoē. Priūs qtinus albus ē albus. q sōt facit, qd albō sit d essiā Priū albi, q absē n̄ ē d essiā Priū: gō et reduplicaō in signo ex insto sōt facit, qd scāō q erat ex instituto ɔgenis sit ex instituto essiatis nomini, et Vbo, ac ḡ conis semp manet ex instituto, qa āfratis semp ɔstat suū essum frate gpriū, siue ex pesificatiue siue reduplicatiue sumatr.

Oppā snā dfenditr a plurib9 R.R. ɔ P. Soar. l. 12. 6. n̄o 356. ḡ gbo Arg. 1. Nome, et Vbū, st qdam artefacta, q essiatr ɔstat uoce, ut mā, et scoē, siue impositioē, tanqm frā, sd hac artefacta st signa natia, et gbas hoc, qa huiusmi artefacta includunt impositioē, q impositio ē aūr ustris, respiciens translatr, et natr suā dnin: gō nomē, et ubū st signa natia.

Rx neg. min. et dist. illius gbōem, includunt impositioē seu aūm ustris natr, neg. min. ex instō cond. min, n̄ nego aūm ustris, q motr pseuerat in signo habē natr in se, et exercite conexioē ɔ suo scāto. apero tn̄ hūc aūm ustris iungi sicuti subito ex insto, ut faciat illud ɔflatū+

+ scans ex ustre houin.

Conuincitur fpteria hoc argum, qa si aliqs gbaret et gbaret vocem, et ramū eē signa natia, qa tam uox, qm ramus scant p hunc aūm ustris, q in se ē signū natle sui doti: gō ɔ ramus et uox heāt hanc impositioēm, q ē signū natle et erunt signa natia, qd nemo concedit. Firm. qa si impositio, q reperitr essiatr in uoce sumpta reduplicatiue facit essiatr signū natle, et impositio, q inuenitr acciatr in ramo, et in uoce, faciat acciatr signū natle, qd. ipsi aduersari negant.

Arg. 2. Conflatum ex aqua baptismali, et eleuatioē ē signu nale graciæ: gō ēt Conflatum ex uoce, et impossitioē exit signū nale rei scatæ. Rx neg. Cons. discā rāō ē, qa ɔflatum ex aqua, et eleuatioē ꝓducit effum gratiæ, et oīs Cā ē signu nale sui effus: at üo ɔiuntum ex uoce, et ~~impositione~~ impossitioē ñ ē Cā, et semꝑ scāt ex hominū uolte, ac ꝑ Cons ex instituto.

Arg. 3. impossitio ē essīalis uoci sumptæ reduplicatiuè, et q̄d ē essīale et ē nale: gō scāō ē nalis nomini et ubō. Rx dist min. q̄d ē essīale ēt ē nale ꝑut nale opponitr Congenīti, Cone. ꝑut nale opponitr ex instituto, neg. min. Vnde dupliciter pōt ~~esse~~ aliqd ēē ex instituto, ł Congeīt, si Congeīt scēt, ł essīalr, si essīalr scēt, et includatr in signo ex instituto: sicut albō dupliciter pōt facere album ł Congeīt, si Congeīt afficiat subtum, ł essīalr, si essīalr in illo includatr, sed semꝑ facit album, sicut impossitiō semꝑ facit scaīe ex instituto.

Disputaō 4ª
De Veritate, & falsitate Compriū
Sectio 1ª
Quid sit Veritas formalis?

Veritas duplex ē, altera in essendo, q̄ dir ueritas rei: altera in Cognoscendo q̄ dir ueritas fralis. Veritas in essendo, siue transendens ē ꝓprietas oīs entis et Consideratr a methā, et ibi ducente Deo illam explanabimus. nunc d ueritate frali agendū tantū ē.

Veritas igir fralis, siue in repsentando ɔfeniri solet Conformitas ~~inter~~ inr illum, et rem ꝑut ē Cognita, sed hæc Conformitas ñ dēt illigi sīn ēē reale, sed sol sīn ēē intensionale, et repsentatiuu, qa obtum sæpe ē substantia, et Cognio ē accens, imo obtm pōt ēē infenitū, q̄lis ē Deus, et aūs finitus, q̄lis ē uimo bēā. Cui ueritati frali Contrariatr falsitas, q̄ sic defenitr

difformitas inter illum, et rem cognitam..

Quaer. 1. in quam conformitate consistat ueritas formalis. duplex datur conformitas una cognitionis formalis cum re cognita, alia conformitas obiectiua ipsius rei cognitae cum seipsa, prout est in esse reali, et a parte rei. Resp. igitur ueritatem formalem consistere in conformitate cognitionis formalis cum re cognita. ita P. Ouied. M. Soar. Arri. P. Compton. d. 44. s. 1. nº 4. P. Soar. L. tr. 6. nº 368.

P. 1. quia eiusdem ad se ipsum non datur conformitas, sed identitas: atque res cognita est idem cum se ipsa in esse reali: ergo ueritas non consistit in conformitate rei cognitae cum se ipsa prout est a parte rei, sed in conformitate cognitionis formalis cum re prout est a parte rei. et confirmatur ex definitione, quia ueritas est conformitas inter illum, et rem cognitam; ergo non est conformitas inter conceptum obiectiuum et rem ipsam. quod idem est.

P. 2. quia ueritas cognitionis datur inter mensuram, et mensuratum, sed mensura est res a parte rei, mensuratum uero est cognitio formalis ipsius rei: ergo ueritas formalis consistit in conformitate cognitionis cum re cognita. firmatur quia imago realis consistit in conformitate repraesentationis cum suo obiecto: ergo et imago intentionalis consistet in conformitate intentionali ad suum obiectum prout est a parte rei.

Contrariam sententiam stant aliqui ex Antiquis cum Durand. P. Vasq. 1. p. d. 76. cap. 1. qui docent ueritatem formalem consistere in conformitate conceptus obiectiui rei cognitae cum se ipsa prout est a parte rei, et in esse reali. probant suam sententiam Arg. 1. datur uera cognitio de substantia, sed ueritas huius cognitionis non consistit in conformitate conceptus formalis substantiae, sed ueritas huius cognitionis non consistit in conformitate conceptus formalis cum obiecto: et probatur haec, quia cognitio est accidens, et obiectum est substantia; sed inter accidens, et substantiam non datur conformitas: ergo ueritas formalis non consistit in conformitate, aut, siue cognitionis cum re cognita.

1.ª Cond. Resp. dist. min. inter accidens, et substantiam, non datur conformitas in essendo: conc. non datur conformitas intensionalis, et in repraesentando, neg. min. nam quod non est quod substantia et accidens habeant diuersas entitates specificas, et ideo non

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

conformante in essendo: at vero cognitio, quam ego formo de substantia conformatur intensionaliter cum ipsa substantia, quia re vera repraesento illam, prout est a parte rei, sicut visio beata consit accidens creatum conformatur cum substantia increata prout est a parte rei.

Arg. 2. sicut bonum est obiectum voluntatis, ita et verum est obiectum intellectus, sed voluntas supponit bonitatem in obiecto: ergo et intellectus quando cognoscit iam supponit veritatem in obiecto, atque ideo veritas non consistit in conformitate inter illam, et obiectum. Respondeo dist. consequens, intellectus supponit veritatem transcendentalem in obiecto, conc. supponit veritatem formalem neg. consequens, nos vero hic non agimus de veritate transcendentali, quae est proprietas omnis entis, sed tantum de veritate formali, quae est conformitas inter cognitionem, et obiectum cognitum.

Arg. 3. propositio mentalis solum significat obiectum: ergo a solo obiecto vendicat veritatem formalem. Respondeo dist. consequens a solo obiecto vendicat veritatem formalem inadaequate conc. adaequate neg. consequens, quia veritas constatur tam ex veritate, sive conformitate obiecti quod est a parte rei, quam ex conformitate ipsius cognitionis cum obiecto, sicut album constatur ex albedine et subiecto. unde quando Aristoteles dixit propositionem esse veram, vel falsam, quia res ita est, vel non est, intelligendus de veritate obiectiva sive inadaequata non vero de veritate formali sive adaequata, quae constatur ex mutua conformitate inter cognitionem, et rem cognitam. etc.

Quaer. 2. an haec veritas formalis consistat in relatione praedicamentali.
Respondeo neg. 1. quia sublata quacumque relatione si cognitio conformatur cum suo obiecto, prout est a parte rei, est vera, si disformatur est falsa: ergo veritas formalis non consistit in relatione. firm. 1o. quia signum non consistit formaliter in relationibus superadditis: ergo nec veritas formalis. firm. 2. quia ideo propositio fundat relationem veritatis, quia in se est vera: ergo veritas est in ipsa propositione antecedenter ad relationem.

Sectio 2a.

[library stamp]

V. Veritas reperiatr in oibus opera tionibus ittus?

Quær 3. v hæc ueritas fralis trancendat p oës operaoës ittus ante relutioem sciendu e triplicem dari operoem ittus. 1a aphentio q ittus simpliciter cognoscit nil affirando, t negando d obto, s ittus pure repsentando. 2a. e iuditium, q ittus fert snam affirando t negando aliqd d subto. 3a. e Discursus, q ittus colligit unu ex alio p partam illatiuam go, t igir: vg. Prus e ho: go e risibilis. his pnotatis.

Resp. 1. in Aphentioe dar ueritas fralis. ita M. Soar. Hurt P. Ouied. P. Tell. Comptonus d. 47. s. 2. no 2o. P. 1. qa ueritas fralis consistit in oformitate cognois o suo obto, sd inter simplicem aphentioe, et suum obtum dar conformitas: go dar ueritas fralis. P. 2. qa aiys ittus e imago intentionalis. go si conformatr o suo obto e ua: go o aphentio sit imago intentionalis, et conformetr o suo obto: erit ua.

Oppositam snam ofendit. P. Soar. l. 1. C. 1 no 363 ubi refert ārtem Alem. D. thom. Vasq. et alios. p qbus Arg. 1 ueritas, q dar in comptibus et reperitr in uocibus q illis correspondent, qd ostenditr qa ido hæc uox e ua Prus e ho, qa correspondet huic iuditio ío Prus e ho. sd in uoce q correspondet 1o aphentioi n dar pprie ueritas: go nec in ipsa aphentione reperietr ueritas.

P. min. qa qndo aliqs pfert hanc simplicem uocem ho, n iudicatr dire uum qa q audit talem simplicem uocem n pot affirare uum dicis, sd prius det aphendere totam ppoem, vg. Prus e ho: ut posit affirare uum dicis: go in uoce, q respondet simplici aphentioi n dar pprie ueritas, ac p cons, nec in ipsa aphentioe.

Rx in argo iam concessi reperiri ueritem sol in aphentioe complexa q correspondet toti ppoi, vg. Prus e ho, qd sat e ad saluandum nos

tram illorum, qd in aphentioe dari ueritas. sed adhuc loquendo stricte
de simplici aphentioe, ut g. qndo sol aphenditur homo. Rx eo ad argum n ee
narium qd in uoce dari ead ueritas expsa, et fralis, q dari in aphenti-
one. et ro huius e, qa ex coi usu loquendi, qlibet uox per se n explat
ueritatem dicentis, nec certificat illum audientis. at uo ut dari ueritas
fralis in illu, sat e qd dari repsentaoe conformis aphentiois ad obto. p allios
l, qd hac ueritas negat explore p ucam uocem, ut dicatur ueritas in
loquendo more huius.

Arg. 2. in notitia sensuum dari simplex conformitas ad suo obto: et tn n dari ueritas, qa hac sol dari inter illum, et rem cognitam: ergo neq in simplici aphentioe dabitur ueritas. Rx neg. min. qa et in notia censitiua dari ueritas, et lt phi coiter de illa n agant, qa e mag. limitata et sol uersatur circa obta matia, dfio tn optime pot accomodari, ut et ueritatem censitiuam comphendat in huiue mun (ueritas e conformitas inter potentiam cognoscentem, et rem cognitam.

Quaer 3. V in 2a. operaoe illius, q e iuditium dari ueritas dista ab aliis operoibus? Rx affie. ita coiter. P. P. qa iuditium het dirsam conformitatem ad obto cognito, q concistit in affraoe, l negoe pdicati de subto. et ostenditur amplius, qa conformitas 1a operois concistit in simplici repsentaoe, et roe imaginis, siue complxis aphensiui ad obto, et conformitas 3a operois i. discursus fundati in illatioe: ueritas tn iuditii sol nititur in affraoe, l negoe: ergo e dirsa ueritas ab aphentioe, et discursu.

Quaer 4. V in 3a. operoe illius, q e discursus dari dirsa ueritas ab aliis operoibus. Rx affie. P. qa 3a. operao illius het dirsam conformitate ad suo obto: qd ostenditur, qa in primis e dirsa ab aphentioe, q nil affirat l negat: dind et e dista a iuditio, qd sol pure affrat, aut negat: at uo discursus affrat, l negat p illatioem colligendo aliqd ex pmissis antibus, qd n het

iuditio, neq aphentio.

Et firmiter ulterius, qa hac proo, Prius e ribilis, p ut ptinet ad iuditium semp e ua, et p ut spectat ad diuersam pot aliqndo ee fa, si inferatr a fis at pmissis: Vg. si dicar: hoe ribilis, qa e al, sd Prius e ho: go Prius e ribilis, qa conquia e fa p ut inferiur, et e ua p ut e parum iuditium: go ueritas, q dar in discursu e dicta a uerite, q reperitr in iuditio.

Sectio 3.ª

V. dar falsitas in Aphentioe.

Falcitas, q oponitr ueritati sic dfinitr. Defoimitas cognois a suo obto. q defo p se explatr, et melis innotescit ex opposita defioe ueritatis. disguint aliq duplicem falcitate, et aliam uocant positiuam, aliam ciö negiuam. falcitatem positiuam dicunt concistere in deforite cognois a suo obto, et falcitate negiuam, ee dsimitem cognois a quomq alio obto.

Hanc tn falcitem negiuam rediculam appellat P. Vasq. d. 73. cap. 3. no 19. 1ª pis, qa si admitatr hoe falcitas negiua, ois cognio pot dici fa, qa ois cognio sot conformatr suo obto, et disformatr a quomq alio: go in hoc sii ois cognio e fa sal negiue, qd e plane rediculum, imo ee cognio Diua rii alicuius obti partis, Vg. rii hois poterit dici fa, qa p hac fralite sot formatr hoe, et difformatr a leone, equo, &tª

Reso. 1. in aphentioe, siue simplici, siue complexa n dar falcitas, pprio, et p se loquendo. ita Arles, D. Thom. cl. Soar. l. tr. 6. no 382. P. 1. qa aphentio semp e essialis imago sui obti, sicut spes inpssa: go numqm pot disformari a suo obto, qmadmum spes a suo obto disformari nequnt, und qndo aliqs aphendit colores aparentes in collo columbæ, re ua illa aphentio conformatr suis coloribus, sicut illi repsentantr, aphentio n. nil iudicat, sd tantu conformatr obto, p ut obiicitr.

P. 2. sqiatr d aphentioē ɔplexa, qa l aphentio huius ppoiš Pruš ē albus, ɔformatr ɔ obto, l n̄, si ɔformatr dār ueritas, si n̄ ɔformatr, qa re uā Pruš n̄ ē albus, n̄ ē aphentio illius obti qd ibi dār, siqd n̄ conformatr cu illo, nec illud repsentat, sd ē aphentio alterius obti, qa ut iam dti, aphentio sol tenetr conformari ɔ obto ꝑ ut obiicitr, et repsentatr, et n̄ ɔ obto ꝑ ut in se ē a pte rei.

firm. qa l imago Alexandri Mg. conformatr ɔ Alexandro, l n̄: si conformatr, illum repsentat, si n̄ conformatr n̄ ē imago Alexandri, sd alterius hoīs, ɔ q conformatur. gō et si aphentio n̄ conformatr ɔ obto, n̄ ē aphentio, siue imago intentionalis talis obti, sd alterius ɔ q ɔformatr, ac ꝑ cons rū sui ppii obti semꝑ hēt conformitatem.

Intt. ido aphentio ē fā, qa n̄ ɔformatr ɔ obto ꝑ ut re uā ē, sd ꝑ ut fō obiicitr: gō in aphentioē reperitr falcitas. Rx neg. ans, qa aphentio n̄ tenetr conformari ɔ obto ꝑ ut in se ē a pte rei, qa hoc ē ppium iuditii: sd tantū dēt conformari ɔ obto ꝑ ut obiicitr. et ꝑ ut sic semꝑ ē uā imago illius, ac ꝑ cons semꝑ in se continet ueritatem circa suū ppium obtūm.

Resd. 2 in Aphentioē aliqndo dār falcitas ocationalis, et ꝑ accens P. qa qndo Rusticus aphendit lunam in stor magni catini pbet ocassionem iuditio falcitatis, ita ut iudicet lunam ēē catinum: sd hoc falcitas n̄ ē fralis, sd tantū occassionalis, siue ꝑ accens. et sic itligendi st aliq AA, q admitunt falcitatē in ppiam in aphentioē.

Oppositam snam acriter dfendit. P. Arri. d. 14. s. 4. P. Ouied. d aiā conte 7. pun. 4. et alii RR. q admitunt falcitatē in aphentioē ɔplexa ꝑ hoc. Arg. 1. in hac Aphentioē. Pruš ē lapis, dār falcitas, q aphenditr illa unio impossibilis intr Prum, et lapidem: gō in hac aphentioē ɔplexa dār falcitas. Rent aliq 1o dist. cons: gō in hac aphentioē dār falcitas positiue, neg. dār falcitas negē cond. cons. qa illa ppō n̄ ē obtum aphentiois ꝑ ut ē a n̄ ē a pte rei, sd tantū

q ut obiicitr.

facilius tn. Rx 2. neg. cons: qa aphentio semp repsentat ut suum obtum atq in illa ppoe obiicitr unio intr Deum, et lapidem qm aphentio fidelr repsentat gò semp in aphentioe datr ueritas, qd Deus sit, l n sit lapis apè rei, hoc n pertinet ad aphentioe, sd ad iuditium, qd fert snam d rebus q ut sit l n st a pe rei; et in hac sna iuditii concistit ppie ueritas, t falcitas, q semp e dictiua, nisi uelis facere queroem d nomine.

Alia argta Soluta.

Arg. 2. in Aphentioe datr ueritas fmalis: gò et dabitr falcitas fmalis, qa contrariorum ead e rao. Rx neg. cons qa n seqr ex eo, qd detr ueritas in aliq operoe illius, posse et dari in ea falcitate, ut pet in illu Divino, in q datr suma ueritas et tn in eo neq umbra falcitatis reperiri pot.

Inst. ueritas diuiditr in simplicem, et cplexam: gò et falcitas det diui in simplicem, et cplexam. Rx neg. cons diusa rao e, qa tam in simplici aphentioe qm in cplexa datr semp conformitas c suo obto, at uo in simplici aphentioe; et et in complexas numqm datr diformitas a suo obto: ideoq falcitas simplex, neq complexa in aphentioe reperitr.

Arg. 3. in sensibus datr falcitas: gò et dabitr in simplici aphentioe. P. ans uariis exeplis, qa lingua egroti pcipit sachoru dulse, ut amarum, oculus atingit colores in collo columbae, et in iride, c re uà ibi n sint. ho ebrius uidet in mensa duas lucernas, c ibi una tantu sit: et qndo noctu ad lucernam ardentem oleo serpentis aponuntr talia, oculus uidet serpentes, qa nauigat iusta littus uidet moueri aedificia. pptoria p artem magicam pla obta uidentr ab oculis, q l n sit, l alibi existunt.

Rx neg. ans: qa c susi externi sint intuitiui, et effiale imagines suoru obtorum semp illa repsentant, ut st, et ab illis diformari neq

unt, qd si aliqndo res uidenti repsentari alr adq sit, l id quenit ex imbecillitate poae, l ex remissione specierum, q paccens. et occassionalr causant falsitem in iuditio, et sic intelligendus e Arles, qndo dicuit reperiri falsitatem in sensibus, qa locutus e d hac falsite occassionali, et paccensi.

Efferia ad 1um explum. Rx linguam aegroti pcipere uum amarorem nqd existentem in saccharo, sd in ipsa lingua infecta humore colerico, et sic dari occassio putandi ee amaritudem in sacharo. ad 2m. sitr Rx neq in collo columbae, neq in Iride uideri uos colores, sd sol lucem talr, l talr reflexam q pbet occassioem intui fo iudicandi ibi ee uos colores pp ter silitudem, qm cu illis het lux ita reflexa. Ad alia expla d ebrio uidentes duos lucernas, et d uidente palias instar Serpentium. Rx ibi sol uideri palias, et unam tantu lucernam

atri atri pp ter uini uapores confunduntr speis, et uidetr res alr atq e rū illus, et n oculi. id dum d oleo serpentis.

Ad explum d illo, q nauigat iuxta littus. Rx n uidere qd moueri edificia sd pp ter nauis agitatioem, n posse pfe speis in oculis imprimi: et ido continuus accessus unaru specierum, et confusus receptus aliarum dat occassioem intui fo iudicandi moueri edificia. ad expla d arte magica. Rx id fieri arte daemonis, q confundit spes, p qs pbet occassioem intui iudicandi res alr atq sit: cum tn notitia sensuum semp sit conformis c obto, qd ipsae speis repsentant.

Arg. 4. Rusticus aphendit lunam instar cassii, et uisso auricalco aphendit aurum, et uisso remo merso in aqua aphendit remum fractum, c reuā sit integer: go in his aphentioibus dai falsitas. Rx neg conis, qa illae aphentioes reuā conformantr c suis obtis, qa illa repsentant ut obiiciuntr, nil affirmando, l negando, p accens e qd detr aliq occassio iuditio errandi; sd haec falsitas n e fealis in aphentioe, sd tantu occassionalis, et improria ut supra diximus d sensibus.

Disputao. 5.ª

De Nomine, Vbo, et Oratioē

Sectio. 1.ª

De uoce scatiua

Supp̄ ut explicemus scatiuum uocalē, q̄d comp̄hendit nomē, Vbum, et orōem. Nomē, et Vbum dicunt scatiua simplicia, orāo uō ē scatiuū complexum. Quær. 1. q̄d dicat d̄frāli uox scatiua, siue scatiuum uocale. R. dires scoem, et uocem. P. 1. q.ª scatiuum uocale ē q̄dam artefactum, sd artefactum dicit d̄frāli fr̄am, et subtum: q̄ ēt scatiuum uocale dicit d̄frāli uocem, q̄ ē subtum, et scoem, q̄ ē frā.

P. 2. q.ª ido aliq̄ ᵽcreta dicunt sol̄ fr̄am d̄frāli, et d̄ conocta to subtum, q.ª d̄ se n̄ postulant d̄trat̄m subtum, ut p̄ēt, in albo, et nigro, q̄ n̄ maḡ postulant hoem, q̄m lapidem, sd scatiuum uocale d̄ trate, et d̄ se postulat certam mām, nempe uocem, sicut gladius d̄ se d̄trate postulat mām duram: q̄ hæc artefacta d̄frāli dicunt mām d̄tratām.

Arg. 1. signū sol̄ dicit d̄frāli scoem, sd scatiuum uocale ē signum: q̄ sol̄ dicit d̄frāli scoem. R. dist. cons: q̄ sol̄ dicit d̄frāli scoem q̄tinus signū, conc. q̄tinus tale signū, i. scatiuū uocale, neg. cons, q.ª lt signū absē et generice sumptum n̄ dicat d̄trat̄m subtum, tn̄ scatiuum uocale postulat d̄tratam mām, nempe uocem: sicut nauis postulat d̄tratām mām nempe lignū, q̄d ē aptum ad nauigandum.

Arg. 2. statua n̄ dir aurum, sd aurea: q̄ artefacta n̄ dicunt d̄frāli, tam fr̄am, q̄m subtum. R. neg. cons, q.ª ēt Pluis n̄ dir mā, sd mātus. et tn̄ dicit tam mām, q̄m fr̄am d̄frāli; eo q̄d pars n̄ affirmatur d̄ toto, nisi explicetr nomine accomodato.

Quær. 2. quam sit uox simplex in scando? Rx eē illam cui Rxet in mente unus tantum Comptus 1.rius, lt 2.rio ples illi Correspondeant. P. qa simplicitas uocis dsumitr ex simplicitate et unitate impositionis: sd qndo uoci Correspondet unus Comptus 1.rius hēt unam simplicem impositioēm: gō illa ē uox simplex in scando cui in mente Rxet unus tantū Comptus 1.rius

Hinc deduces 1.º nomina Concreta Conotatiua Vg. album eē simplicia in scandō, qa illis Correspondet in mente unus tantū Comptus 1.rius, lt pp̄ter suam fraim 1.rio et d frali scatam Conotet 1.rio subtim, sic nome, et ubum ē uox simplex in scando, qa 1.rio et d frali importat scoem, lt 1.rio, et d Conottato explicet circunstantias temporis psentis, futuri ttª sicut aō ē una, et simplex, lt Conotet priūm triumq.

Deduces 2. illam uocem eē Complexam in scando, cui in mente Rent ples Cptus primarii, l tales Cptus Reant diuisiue, unus uni uoci, et alius alteri, ut cernitr in hac oroē hō albus, l Correspondiant toti uoci sil, ut pēt in his uocibus (hō nil semp) q dicuntr oroēs minores, et ēqualent atq (nullus ho, nulla res) oī tempore (l tand uoces sint equoce, q ples Comptus 1.rios in mente generant Vg. gallus, q duos Cptus 1.rio generat, alterum auis, alterum hois franci.

Sectio 2.ª

Expenditr Definiō Nominis.

Reiecta Defioē Arlis, q ualde longa, et impertinens, ē alia Defiō Nominis, tradita a P. Hurt. q sic hēt. Nome ē uox dclinata p Cus — porla uox hēt lum gris, uel q ponuntr lō Prie.

Arg. 1. danr multa nomina, Vg. genu, ueru, et sitia q n dclinantr p Cus: gō Defiō n ē bā. Rx neg. ans, qa lt tales

cui coadtrente mo abse tñ st dixi. Repl. et hac vox blitrim
hēt cus mo supra dicto, qa possumus dicē, blitri ē qdam vox ecce
nominatiuus (audio blitri) en accusatiuus, ttª gō et hac dfiō com
petit voci ñ scatiuæ. Rx neg. anis qª qndo dēclinatr hac vox blitri
semp suitligitr aliqd nomē scatiuum nimirum, vox, qd ñ contingit
in aliis nominibus ñ scatiuis, lt videantr indeclinabilia.

Arg. 2. nomina et scānt tempus, ut pēt in his, tempus, men-
sis, hora ttª. gō ñ bē dfenitr nome — vox dēclinata p cus. — Rx neg.
cons. qª qmuis aliq nomina scent tempus, tñ ñ scānt cum tempore
pterito, psenti, t futuro, qd sol hent vbā.

Arg. 3. et vbā dēclinante p cus, et hoc ottenditr in hoc scibili
exple, ñē mentiri meum, in q vbum mentiri agit pēs nominatiui:
gō dfiō nominis et competit vbō. Rx neg. anis, et ad explum Rx illud
vbum mentiri poni ibi in orōē lō nominis, et ñ vbi, et id valet
illud mentiri, atq mendatium ex coi usu gramaticorum.

Sectio. 3ª

De Dria inr cum rectum, et obliqum, et inr nomen Adiectiuu, & Substantiuu.

Quær. 1. qmō diferat cus rectus, i. nominatiuus, ab obliquis
i. ab aliis cassibus. Rx dicie tantu acciatr. P. qa tunc uotter dife-
runt spē, et esciatr, qndo in mente generat conceptus spē et esciatr
diuisos. sd cus rectus p se ñ generat in mente optim esciatr di-
suin a cū oblig, qd ottenditr in hac orōē, ego diligo ioanem, ioo-
anes diligitr a me, sing q cus rectus, nempe, ego, ñ efficit di-
suin sensum esciatr a cū oblig, nempe a me et id cernitr in
pluribus explis.

Rx. q.a Casus obliqui differunt inter se spē et essentialr. qa habeant eund sum, v.g. qndo dico potior dilicijs, et ditiarj: ergo qndo Casus rectus, et obliquus hent eund sum, et non discriminantr essentialr.

Urg. ergo sal qndo fiunt diversum sum, et in mente pariunt divsos Conceptus essentiales diferent essentialr. Rx neg. inst. q.a hoc est per accens, et non provenit ab ipsis Cassibus per se, sed ab aliis partibus Componentibus orationem.

Quar. 2. Unome adiectiuu, et Sostantiuu inter se diffrant essentialr. Rx affirmē 1. q.a nomina tunc diferunt spē, qndo hent formale scatum spē diversum, sed nome adiectiuu, et sobstantiuu hent formale scatum spē diversum. Et ostenditr. 1º q.a iuxta uulgare snam nome sobstantiuu v.g. dicit in recto albem, in subto tamqm obliquum album uero adiectiuu dicit in recto subtum hens albem, qe in obliq sed hec scata formalia diferunt spē: ergo et nome adiectiuu, et sobstantiuu spē differunt.

Ostend. 2. et in snā q docet album adiectiuu, et sobstantiuu dicere de formali, et in recto eand formam, adhuc illam dicunt diverso mo essentialiq, album sobstantiuu, qmuis sit nome Connotatiuu dicit formam, tamqm per se subsistentem, et independentem album uero adiectiuum illam scat adiacentem, et dependentem a subto; ergo ex diverso mo essentiali scandi eand formam, essentialr distinguntr nome adiectiuu, et sostantiuum.

Hinc deduces et nome, et Verbum essentialr differe inter se q.a nomen et Verbum producunt in mente divsos Conceptus formales, sicut Nome adietiuu, et sobstantiuu. Inst. diligo et Verbum, et dilectio, ut Nome dicunt eundamorem de formali: ergo nome et uerbum non diferunt essentialr. Rx dist. ant. dicunt eund amorem, eod mo neg. diverso mo essentiali Conc. ant. q.a Verbum, di